

Η ΕΕ εκβιάζει και απειλεί.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ετοιμάζεται να τα υπογράψει (σχεδόν) όλα.

Εμείς θεατές;

του **Γιώργου Παυλόπουλου**

Εκατομμύρια άνθρωποι ψήφισαν τον ΣΥΡΙΖΑ θεωρώντας ότι του δίνουν εντολή να διώξει την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, να στείλει στον αγύριστο τα λαμόγια και τους κλέφτες, να βάλει φρένο στην καταστροφή, να τους δώσει μια ανάσα αξιοπρέπειας, να φέρει πίσω μερικά (λίγα έστω) από τα κλεμμένα.

Χιλιάδες άνθρωποι κατέβηκαν τις τελευταίες μέρες στο Σύνταγμα και τις πλατείες άλλων πόλεων της Ελλάδας, της Ευρώπης και όλου του κόσμου γεμάτοι ελπίδα και περηφάνεια, για να φωνάξουν «φτάνει πια», να δώσουν μια κλωτσιά στον...ποπό της Μέρκελ και να διαμηνύσουν (προς πάσα κατεύθυνση) ότι δεν είναι διατεθειμένοι να υποχωρήσουν, ειδικά μπροστά σε ιταμούς εκβιασμούς.

Είναι χιλιάδες οι άνθρωποι που ακούν το τελευταίο διάστημα τον ραδιοσταθμό «Στο Κόκκινο» να εκπέμπει το αποφασιστικό μήνυμα «δεν κάνουμε πίσω, ούτε για να πάρουμε φόρα». Χιλιάδες και όσοι ψηφίζουν στις ηλεκτρονικές δημοσκοπήσεις δηλώνοντας ότι δεν τους νοιάζει ακόμη και η ρήξη με την ΕΕ και την ευρωζώνη, εάν είναι αναγκαίο.

Αυτοί οι άνθρωποι, πρώτοι και πάνω από όλους, πρέπει να αισθάνονται πολύ δυσάρεστα μετά τις δηλώσεις στο Eurogroup της Δευτέρας του Γιάνη Βαρουφάκη, οι οποίες προφανώς απηχούν τη στάση της κυβέρνησης. Ακόμη κι αν δεν είχαν βάλει τον πήχη πολύ ψηλά, είναι σίγουρο ότι οι συντριπτικά περισσότεροι δεν περίμεναν από τον υπουργό Οικονομικών να δηλώσει έτοιμος να κάνει πίσω όχι... για να πάρει φόρα, αλλά για να πάρει μαζί του το σύνολο σχεδόν του προεκλογικού προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ.

Ας είμαστε καθαροί, μέσα από γεγονότα που είναι καταγεγραμμένα και δεν χωρούν αμφισβήτηση. Πριν καν γίνει οποιαδήποτε διαπραγμάτευση, η κυβέρνηση είχε φροντίσει να εξαλείψει από το λεξιλόγιό της αιτήματα όπως η (μερική) διαγραφή του χρέους, δίνοντας μάλιστα διαβεβαιώσεις ότι δεν επιδιώκει κάτι τέτοιο. Μετά τον «τσαμπουκά» στο πρώτο επί των ημερών της Eurogroup, η κυβέρνηση και προσωπικά ο πρωθυπουργός ήταν ένα ακόμη «εμπόδιο», προχωρώντας σε συνομιλίες με το «τεχνικό κλιμάκιο» των δανειστών, δηλαδή με την τρόικα - την οποία λίγο νωρίτερα είχαν αποκηρύξει.

Μετά δε τη «ρήξη» στο τελευταίο Eurogroup, μας ανακοίνωσε ουσιαστικά ότι είναι έτοιμη να υπογράψει ανά πάσα στιγμή το αίτημα παράτασης της δανειακής σύμβασης (όχι το Μνημόνιο, ασχέτως εάν είναι άρρηκτα δεμένα μεταξύ τους...), αλλά και να βάλει στον «πάγο» το μεγαλύτερο μέρος των προεκλογικών της δεσμεύσεων. Υποσχόμενη, παράλληλα, στους «εταίρους» ότι εάν ξεκινήσουν συνομιλίες για νέο πρόγραμμα (που επίσης δεν θα ονομάζεται Μνημόνιο...), τότε η ίδια δεν θα προχωρήσει σε καμία μονομερή ενέργεια που θα θέσει σε κίνδυνο τα δημοσιονομικά μεγάλθη ή θα προβληματίσει την Κομισιόν και την ΕΚΤ.

Με άλλα λόγια, για ένα εξάμηνο περίπου ή για όσο διαρκεί αυτή η διαπραγμάτευση, η κυβέρνηση θα καλέσει τα εκατομμύρια των ψηφοφόρων της, τους χιλιάδες διαδηλωτές του Συντάγματος, τους ακροατές του «Κόκκινου» και τους αναγνώστες της Αυγής να κάνουν τουμπεκί. Να δείξουν «κατανόηση» που δεν προχωρά η υλοποίηση δεκάδων συγκεκριμένων και προαναγγεληθέντων μέτρων, με το επιχείρημα

ότι είμαστε σε μια δύσκολη διαπραγμάτευση, από την οποία ελπίζουμε να βγάλουμε κάποια καλύτερη συμφωνία. Ζήτησε Μάη μου να φας τριφύλι, δηλαδή...

Βεβαίως, οφείλουμε να είμαστε ακριβείς και δίκαιοι. Η κυβέρνηση και ο υπουργός Οικονομικών έχουν θέσει (για την ώρα, τουλάχιστον) ορισμένους μίνιμουμ όρους προκειμένου να προχωρήσουν στις παραπάνω κινήσεις:

Πρώτον, να μην υποχρεωθεί σε περαιτέρω μειώσεις των συντάξεων ή του κατώτατου μισθού.

Δεύτερον, να μην της επιβληθεί αύξηση του ΦΠΑ, ειδικά στον τουρισμό.

Τρίτον, να της επιτραπεί να λάβει ορισμένα μέτρα αντιμετώπισης της ανθρωπιστικής κρίσης - για παράδειγμα, παράταση της απαγόρευσης πλειστηριασμών της πρώτης κατοικίας και των κατασχέσεων για δόσεις στα ασφαλιστικά ταμεία, τις εφορίες και τη ΔΕΗ των μη εχόντων.

Επίσης, ζητά επίμονα - για προφανείς λόγους - να αφαιρεθεί από το όποιο κείμενο ο όρος παράταση και ολοκλήρωση του υπάρχοντος προγράμματος, για να αντικατασταθεί από κάποια έκφραση που να παραπέμπει σε «γέφυρα», μεσοπρόθεσμο, οδικό χάρτη ή κάτι ανάλογο.

Υπό αυτό το πρίσμα και εφόσον λυθούν και κάποιες πιο «σκοτεινές» αλλά εξαιρετικά κρίσιμες λεπτομέρειες (που έχουν να κάνουν και με τους συσχετισμούς στο εσωτερικό της ίδιας της ελληνικής αστικής τάξης), δεν αποκλείεται να υπάρξει συμφωνία μέχρι την Παρασκευή. Αν και αυτό δεν αποτελεί μονόδρομο: Μπορεί, άνετα, να συνεχιστεί το αδιέξοδο, η Ελλάδα να μπει στον Μάρτιο χωρίς «πρόγραμμα» (Μνημόνιο) και να αιτηθεί η ίδια ένα νέο «πρόγραμμα» (όχι Μνημόνιο), για το οποίο θα ξεκινήσει σχεδόν αμέσως η διαπραγμάτευση. Όσο για τη χρηματοδότηση, θα διασφαλίζεται στο ενδιάμεσο από την ΕΚΤ (ή και το ΔΝΤ), έστω και με το σταγονόμετρο, ώστε να ασκείται και η κατάλληλη πίεση στην Αθήνα, για να μην υπάρξει καμία παρέκκλιση από τους στόχους και τις μεταρρυθμίσεις.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, κανείς δεν ψήφισε τη νυν κυβέρνηση για κάτι τέτοιο. Κανείς δεν διαδήλωσε για να στηρίξει μια κυβέρνηση που κρατά αυτή τη στάση. Κανείς δεν μπορεί να αισθάνεται εθνικά υπερήφανος ή, πολύ περισσότερο, ταξικά υπερήφανος με παρόμοιες εξελίξεις - με τις «ρήξεις» που οδηγούν στις μεγαλύτερες υποχωρήσεις.

Η πρόκληση είναι μεγάλη. Αυτή τη φορά, από δω και πέρα, με τη... φόρα που έχουμε πάρει, μπορούμε και πρέπει να κατεβούμε ξανά στους δρόμους και τις πλατείες. Αλλά και να οργανώσουμε **απεργίες** και να κάνουμε **διαδηλώσεις**. Χωρίς καμία αυταπάτη πια. Αλλά εκβιάζοντας, ο γίγαντας κυρίαρχος λαός, τους πάντες.

Για να σταματήσει να είναι κριτήριο οι ανάγκες τις όποιες διαπραγμάτευσης, ο διάλογος με τους ιταμούς εκβιαστές του Βερολίνου, της Φρανκφούρτης και των Βρυξελλών, το κοινό καλό της ΕΕ και του ευρώ, που είναι δήθεν το κοινό μας σπίτι.

Για να μην τολμήσει κανείς κυβερνών να ξαναπεί προς τους «εταίρους» ότι «μπορείτε να μας χρησιμοποιήσετε για να κάνουμε αυτά που δεν μπόρεσαν και δεν τόλμησαν οι άλλοι».

Για να μην μας πουλάνε και να μας αγοράζουν με ψίχουλα που διασφαλίζουν την **επιβίωση, όχι όμως και τη ζωή**.

Για να γίνουν το μοναδικό μας κριτήριο οι πραγματικές, σύγχρονες ανάγκες της κοινωνίας, της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας, των νέων και των γηραιότερων, των μελλοντικών γενεών.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι άλλες οργανωμένες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, οι χιλιάδες ανώνυμοι

αγωνιστές, ακόμη και η «αριστερή πτέρυγα» του ΣΥΡΙΖΑ και φυσικά το ΚΚΕ, δεν δικαιούνται να πετάξουν την μπάλα στην εξέδρα.